

[Finansministeren.]

statsministeren, eller hvis jeg måske bør være helt korrekt, såvidt jeg erindrer en udtalelse i „Social-Demokraten“.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen hævdede, at regeringen var villig til at lade restriktioner og det hele falde blot for militærforslagets gennemførelse. Dette er ikke rigtigt, og det bestred jeg. For regeringens vedkommende må sagen ligge sådan, at det forslag, der er stillet af den højtærede handelsminister, må gennemføres, og det har været regeringens standpunkt også i de foregående forhandlinger.

Jeg skal indskrænke mig til disse bemærkninger, idet jeg gerne sammenfattende vil have lov til at sige, at det har forbløffet mig, at man i denne situation møder en sådan mangel på positiv standpunkttagen fra oppositionens side overfor et sagligt grundlag som det, regeringen har forelagt.

Aksel Møller: Jeg har i al den tid, jeg har kendt den højtærede finansminister, gentagne gange været i den situation, at jeg har forstået, han har ladet sig forbløffe, men kender man ham nærmere, er man klar over, at forbløffelsen i alt fald ikke går særlig dybt. Han kan ikke være forbløffet over den situation, regeringen er kommet i i aften. Vi har ved adskillige lejligheder — lad det være tilstrækkeligt svar på den mærkelige sindstilstand, som den højtærede finansminister lægger for dagen —, ved flere lejligheder i denne rigsdagssamling forelagt for regeringen under debatter om de økonomiske spørgsmål andre udveje end dem, regeringen her foreslår. Nu går jeg ud fra, at vi i den kommende tid får en lang række politiske drøftelser, om ikke i denne sal, i dette høje ting, så dog stadigvæk for det danske folks øjne og øren, hvor der vil blive rigelig lejlighed til at komme nærmere ind på disse spørgsmål.

Når den højtærede finansminister siger, at han gerne vil have at vide, om jeg er enig med den konservative generalkorrespondance i dens bemærkninger om, at disse sager måtte forhandles på rigsdagen, kan jeg dertil kun svare, at disse bemærkninger er jeg naturligvis enig i; men det, som er min opfattelse af, hvad en statsminister burde gøre i den situation, landet befinder sig i, især når han er leder af en mindretalsregering, det var, at han burde have taget et initiativ til at bringe sig i et sådant forhold til oppositionen, at oppositionen kom til at deltage i selve udarbejdelsen af disse forslag på akkurat lige fod med regeringens medlemmer. Det vil sige,

han burde have fundet frem til en form for en samlingsregering, så meget des mere som den udenrigspolitiske udvikling jo i høj grad kaldte på et samarbejde mellem kræfterne.

Så siger den højtærede minister, at alt det vil jo være ganske håbløst, fordi han her står overfor en opposition, der blot afviser regeringens forslag uden at sætte noget andet i stedet, han har ikke hørt noget forslag i aften; og det formoder jeg skal opfattes således, at en samlingsregering ikke ville have noget at samle sig om. Jeg er overbevist om, at under et arbejde, der blev ledet i en virkelig samarbejdsånd, det vil sige et arbejde, i hvilket også den nuværende høje regering var villig til at give afkald på nogle af sine synspunkter og komme andre standpunkter i møde, ville det nok have været muligt at finde et grundlag, som langt den største del af det høje ting kunne tilslutte sig.

Den højtærede finansminister sagde, at han især var forbløffet — da han var forbløffet igen — over, at vi havde afvist værneskatten uden at sætte noget andet i stedet. Den højtærede minister har ikke ret i, at vi har afvist værneskatten. Vi har peget på, at værneskatten ikke alene burde påhvile personer med indkomst over 10 000 kr. Det er stadigvæk vor opfattelse. Jeg ser ikke, at den højtærede minister i sin replik kunne mobilisere en eneste saglig indvending imod, at skatten kom til at omfatte alle, for han må jo kunne huske, at mit parti stillede sit forslag og sin tanke op således, at skatten på de mindre indtægter naturligvis skulle være meget lav, så at den for de mindstes vedkommende havde en symbolsk karakter. Jeg kan virkelig ikke indse, hvad der er i dette, som kan vække forargelse. Jeg har nok lagt mærke til, at den højtærede minister gør den samlede skattebyrde med de indirekte skatter op og siger, at den i forvejen hviler tungt på den brede befolkning. Jeg er enig med ham i, at den hviler tungt på befolkningen, men jeg henvender hans opmærksomhed på, at i to på hinanden følgende rigsdagssamlinger har det konservative folkeparti under forhandlingerne med den højtærede minister bidraget til en nedsættelse af skatterne, hvorved nedsættelserne for de mindre indtægter fra ethvert synspunkt er ydet rigeligere og stærkere end for andre indtægtsgrupper i landet.

Jeg gør opmærksom på, at hvis man gjorde op, hvorledes skatteskalaen forløber i dag i sammenligning f. eks. med dens stejlehed, eller hældning om man vil, før krigen